

Lovász Krisztina: *Fenekedés Farkaslakán* (próza) **2–3.**
Karácsonyi Zsolt: *Az író vonatra száll* **3.**
Dávid Gyula: *Tamási hazatérései* (tanulmány) **4.**
Török Dalma: *Tamási Áron tárgyi hagyatékának néhány darabjáról* (tanulmány) **6.**
Magyary Ágnes: *Tamási Áron mentsége* (esszé) **9.**
Vida Gábor: *Szörfi Tamásival* (esszé) **10–11.**

Ráolvasás

Lövétei Lázár László: *Tamási Áron a génjeinkben* **12.**

Pavilon420

Télfy Ármin: *Elhalasztva a Pessoa-kiállítás; A legjózanabb részek; Fakultatív dalnokverseny* (versek) **13.**
Vida Boldizsár: *Goblinom és én* (vers) **14.**
Horváth Szekeres István: *Ötven százalék – II. rész* (próza) **15–16.**
Bene Adrián: *balatoni csönd* (vers) **17.**

Szárász Miklós György: *Madeleine Albright és Václav Havel iránytűje – II. rész* (esszé) **18–20.**

Kinematográf

Märctüü-Rácz Dóra: *Mosom kezeim, nem vagyok pék* (Cristian Mungiu: *R.M.N.*) **21.**

Theátrum

Bíró Béla: *Tamási lappangó látványszínháza* **22–23.**

Kritika

Szántai János: *Idő-tér-kép-könyv: Tamási Áron, a humorpálcás mágus* (Tamási Áron, MMA Kiadó, 2021) **24.**
Barazsuly Viktória Adrienn: *Tamási-kiállítás könyvlapokon* (Tamási Áron, MMA Kiadó, 2021) **25.**

Fülszöveg

Kozma Dezső: *Csak a múltunkkal vagyunk egész* (Aniszi Kálmán: *Árral szemben – A felvilágosodás kori erdélyi magyar értelmiség ethosza*) **26.**

Képregény

Vincze Ferenc, Csillag István: *Az eltűnt fiú nyomában* **26.**

Amplitúdó

Jakabffy Tamás: *Az ördögváltozás* **27.**

Artefaktum

Egyed Emese: *Györkös Mátyás képei alá* **28.**

LOVÁSZ KRISZTINA

Fenekedés Farkaslakán

Vidám tisztelgés Tamási Áron előtt

Történt vala egyszer, hogy jeles népek gyűltek össze János atyánkfia házában, ahajt a Gordontető árnyékában, a temető alján s még aljafelé, a pitvaros háza tornácán, egyelőre. Szent Mihály havának tizenkilencedikéje vót éppen, gondolták, csak otthon találják, habár mint tudjuk, „a János nevű emberek élete igen változatos”, így akár éppen máshol is lehetett volna, mint ahogy máshol is volt, még úton a nárciszmezőn. A hold nem röstelkedett kényeskedni azon az éccakán, és hol eltakarta magát egy setét felleggel, hol fellibbentette szoknyáját, mintha táncba kéretné magát, s nem tudna válogatni a csillagszemű legényekből. Igen-csak fűjt már a tarló likából a szél, s egy kicsi ördögszekerecske erőst nekibátorodott, hogy biza ő világot lát, mert szűkös néki ez a domb a Cseretetőn.

Ilyetén fordulatok közepette indul neki a díszes sereg a takaros kis házhoz, ahol muskátlík ijedeztek az ablakban, s röpke torpanás után bérontanak az udvarra, egészen a tornácig merészkednek, kapuzábét s kegyelmet nem ismerve.

Rendesen fel voltak dűlva, ki így, ki úgy, de mást nem is tudnak csinálni, mivel ez már így vala megírva, áperté elrendelve.

Ábécésorrendbe nemigen tudnám állítani őket, mivel egy ló is volt velük, egy pompás Pompás, szíves agyonrúgásban járatos. Így is alig merem kikancsalítani a bölcső aljából, ahová bésuvadtam félelmemben s egy bagoly képibe éppenhogy, a fenenagy árnyak mián. Gondoltam, egy bagoly csak kiböcsködi magát mindenféle fenekedő veszélyből, de még jobbnak láttam meghunyulni, mielőtt kibátorkodok.

Ahogy ott állták a helyöket, mint Csócsi Pista szekere Béta oldalába, nem tudván, hogy most hogyan tovább, az egyikük felvállalta a szólást, mint a lakadalomba a bokrétság vőfély. A jelenés inkább hasonlított egy mumus-papra, bár meg kell hagyni, hogy választékosságban egyformák valának.

– Vezért kellene válasszunk! – szolt okkersárga Ábrahám, s közben szorgalmasan kocogtatta nyiszlett állkapcsát.

– Helyesen szólsz s szépen is mumus-pap létedre, de hogyan döntsük el? – kérde Bimbó Lőrinc nagy agyarfurtul.

– Hát játékkal! – így Csöbi Simó, akinek tolvaj esze rafinálkodna furt.

– Inkább vérrel! – javasolja kánonba kántorhangú Gyárfás és Sata Balázs, közben kisbicskájukat marokra fogják, úgy virtuszkodnak gangoosan, mint pelyhes állú legénység a búcsúba.

Szász Tamás kezében egy baltával babrál, és egyre csak hallgat pogányul, mint egy éhes toportyán a birkák közelébe, vére forrósága arcába, majd agyába ömlik, és úgy kicsikkant egy muslincát, ami a pálinkásüveg száján büllegetőzik, hogy mindenki láthatatlanná kucorodna leginkább. Szép fejére rászáradt már a vér, megcsillan a derűs holdvilágban, ahogy gögös nyakát hátrabiccentve végignézi a se-regleten.

– Látom, mindenki itt van, még Faludi Jákó is a félbemaradt csuhájával, s az asszonynépeket otthon hagyaték zserébülni. Eccer mondom, hogy nem lesz itten se *játék*, se *vér*, *emésztő virtus* pláne, mert én vagyok a vezér, a legelső!

Ezzel diadalmasan a feje búbja fölé emelé az újságot és úgy lobogtatja, hogy az menten szárnyas angyalá változik, a betűk, mint a tollpihé, ficankolva szelik át a tornáci levegőt. Szász Tamás kelet felé pillogat az újsággal, szeme sötétjével haragosan az égre tekint, hogy még a pitymallat is hátrahökken, inkább máshol kezdi el a munkáját, mintsem a pogány-nyal ellenkezzék, aki nagy barna hangon, akár egy böszülő szarvasbika, belereccsent a rövidszoknyás éjszakába:

– Tudja valaki, hogy mér gyüttünk?

Erre a dörgedelemre aztán én is még magosabbra húzockodom a csendfa lombjaiba, ahogy a nagy Tilalmas erdőben szoktam, ha eljő a vacsoraidő, s hegyezem fülem a diskurzusra, mint a pocogér mocorgására.

– Mér, mér, mert nevet akarunk változtatni! – szolt az ábécé elejéről kórusban Bakk Lukács, Balla Árkó, Bimbó Lőrinc, Birca Sami és a többiek, akik *névváltozás* miatt jöttek, de most nem ott vagyunk, ahol az *ördögváltozás*.

Volt, akinek a neve, volt, akinek a sorsa nem teccett, mert mind megörüléssel, tüzzel, verekedéssel, bicskázással végződött, ha nem bujdosással. Ritka kivétel is vót, ritkább, mint a gazda bú nélkül, de ők nem éreztenek füllést a jövőre.